

khác 23 ly ở hai cánh. Tóm lại, xe hơi của Hólép được võ trang như một chiến xa hạng nặng.

— Thưa trong xe có mấy người ?

— Phía trước là tài xế, và người phụ. Còn ở băng sau là Hólép và một vệ sĩ.

— La nhỉ, một vệ sĩ thì Hólép ngồi ở đâu ?

— Anh thắc mắc rất đúng. Lệ thường, hai vệ sĩ phải ngồi kèm hai bên, biến thành cái mợ chắn đạn. Nhưng Hólép lại mắc một chứng bệnh kỳ quái : hắn không thể vào nơi nào đông người. Hễ đông người là hắn ngộp thở. Cũng vì sợ ngộp thở nên hắn không muốn vệ sĩ ngồi ép hai bên. Hắn có thói quen ngồi sát cửa.

— Nếu xe chạy chậm lại, tôi có thể bắn trúng được. Nhược bằng...

— Thông thả. Hólép mặc trong người một cái áo giáp khá dày, loại áo bằng ni lông mà binh sĩ Hoa kỳ mặc trong cuộc chiến tranh Cao ly ấy mà. Loại áo này dày hơn, bằng bảy lớp chỉ ni lông đặc biệt, đạn thường khó thể xuyên qua.

— Vì vậy, tôi sẽ nhắm vào đầu.

— Đúng. Anh chỉ có thể bắn vào màng tang.

Và chỉ có thời giờ bắn một phát.

Bà Hoa lái xe vào một ngõ hẻm mà Văn Bình không biết tên ở khu Cửa Đông. Chiếc xe cứu thương chạy lọt vào trong sân một ngôi nhà rộng cửa cổng vừa mở.

Bà ra lệnh cho Văn Bình :

— Anh xuống trước đi. Mời anh vào phòng khách, tôi sẽ đưa bản đồ cho anh nghiên cứu.

Văn Bình bước vào một căn phòng trang trí theo lối cổ với bộ trường kỷ gỗ mun khảm sa cừ, với cái sập chân quỳ chạm long phượng, và những

cái thống Giang tây cao lớn in các đoạn trong truyện Tam quốc chí.

Bà Hoa mời chàng ngồi, đoạn nói :

— Rượu huyết kỳ để sẵn trên bàn, mời anh dùng tự nhiên. Tôi không biết uống rượu.

Chờ Văn Bình cạn một hơi ba ly rượu đầy ắp, bà Hoa nói, giọng thản nhiên như người kể chuyện:

— Hólép là một biệt tài về do thám, song y đã phạm phải hai khuyết điểm. Khuyết điểm thứ nhất mà anh đã biết là bệnh ngộp thở. Còn khuyết điểm thứ hai khả dĩ giúp chúng ta thực hiện kế hoạch được dễ dàng là sự tôn trọng giờ giấc đến cực độ. Thật vậy, đức tính căn bản của nghề do thám là sinh sống không chừng mực, mỗi lúc một khác, mỗi ngày một khác, không có giờ giấc nào nhất định, khiến đối phương không biết được ta ăn giờ nào, ngủ khi nào, và ăn ngủ ở đâu. Hólép lại sống như một cái máy tốt. Buổi sáng, đúng 7 giờ hắn thức dậy, tập thể dục đúng mười phút, đến 7 rưỡi hắn dùng điểm tâm và bữa nào hắn cũng uống một ly sữa và ăn một mẩu bánh mì phết bơ, kẹp dăm bông. 8 giờ, hắn ra vườn, lên xe đi tới tòa đại sứ. Điều bận việc đến đâu, đúng 12 giờ rưỡi hắn cũng về nhà. Nhà hắn là một tòa biệt thự lớn, phòng thủ kiên cố ở đại lộ Lý thường Kiệt. Xe hơi của hắn về đến cổng vừa đúng 1 giờ kém 5 phút.

Vào đến sân, hắn xuống xe, ôm vợ hắn hôn rồi đưa một hai phút với bảy chó Đan mạch. Tưởng anh cần biết vợ hắn còn trẻ, rất trẻ, chỉ trên hai mươi là cùng và hắn cưng vợ vô cùng. Thời gian anh có thể hành động là khoảng từ 1 giờ kém 4 phút đến 1 giờ đúng. Tuy nhiên...

— Có phải bà muốn nói là chung quanh không có căn nhà nào cao để núp bản phải không ?

Bà Huyền Hoa trải một tấm bản đồ thành phố Hà Nội lớn bằng cái chiếu xuống đất :

— Đùng thế. Muốn bản trùng Hô-lép, phải núp một vị trí cao hơn, hoặc trên cây, hoặc trên sân thượng một nhà đối diện. Trên đại lộ Lý thường Kiệt có nhiều cây me và cây bàng xum xuê, song tôi không tin là anh trèo lên được vì nhân viên công an gác nhan nhản. Về nhà thì chỉ có biệt thự của Hô-lép là cao nhất trong khu vực.

— Trường nhà Hô-lép cao bao nhiêu ?

— Gần bốn thước, chưa kể hàng rào gang bên trên.

Văn Bình nhún vai :

— Thế thì khó lắm. Bà nghĩ xem dọc đường Hô-lép có dừng lại đâu, hoặc tài xế phải chậm lại ở ngã tư nào không ?

Bà Hoa mỉm cười :

— Tôi đã nghĩ đến rồi. Anh còn nhớ vụ Hêđờ-ri-ích (1) bị kháng chiến Tiệp khắc ám sát chứ ?

(1) Vụ ám sát này là một mẫu mực của thể thức ám sát người đi xe hơi. Người bị ám sát là Hêđờ-ri-ích (Heydrich), thống đốc bảo hộ nước Tiệp khắc, cựu tổng giám đốc mật vụ Đức quốc xã. Năm 1942, quân đội quốc xã thắng như chẻ tre, Tiệp khắc bị chiếm đóng và biến thành bảo hộ. Dưới sự thống trị của Hêđờ-ri-ích, nhân dân Tiệp gia nhập kháng chiến đông đảo, và một nhóm ba thanh niên được huấn luyện tại Anh quốc trở về xứ ám sát Hêđờ-ri-ích

(xem tiếp trang sau)

— Thưa nhờ.

— Kế hoạch của tôi cũng không khác gì họ mấy. Bao giờ Hô-lép cũng qua đường Hàng Lọng để về Lý thường Kiệt. Từ hôm qua, ở góc đường Hàng Lọng có một chỗ công nhân thủy điện đào xuống sửa chữa. Theo chỗ tôi biết, chiều nay họ mới làm xong.

Bà Hoa lấy bút chì màu đánh một cái dấu chữ thập đỏ vào bản đồ. Văn Bình gật gù :

— À, tôi nhận ra rồi. Nơi này gần đường xe lửa, và đối diện với một nhà ngủ ba tầng.

— Phải, nhà ngủ này đã được trưng dụng cho nhân viên của bộ Ngoại giao ở.

— Nhân viên của bộ Ngoại giao ?

— Phải. Nói rõ hơn nhân viên của Phan Mỹ. Từ lâu nhất, anh có thể bản trùng Hô-lép khi xe hẳn chậm lại một vài giây đồng hồ.

Tôi vào nhà bằng cách nào ?

— À, đó là một nhà chung cư nên đi vào không bị để ý. Có người gác nhưng vào giờ ấy y còn bận tắm rửa. Anh có thể trèo cầu thang và vào thẳng căn phòng đã định.

— Có những ai trong phòng, thưa bà ?

Bà Huyền Hoa thở dài :

Thú thật với anh là tôi chưa biết. Lệnh của

Nạn nhân ngồi cạnh tài xế, ở băng trước xe Mercedes, đến một chỗ đường gổc phải chậm lại, một thanh niên chạy ra bắn một loạt đạn, thanh niên thứ hai lặn một quả bom tời xe và nổ tung. Sau này, bị bao vây trong một nhà thờ, các thanh niên ái quốc này kháng cự đến người cuối cùng.

Ông Hoàng ban ra gấp quá, tôi không có đủ thời giờ đi sâu vào chi tiết. Và lại, xin anh hiểu cho là tôi đang thiếu người.

Văn Bình gạt đi :

— Thiết tưởng cũng không quan trọng lắm. Nếu Hôlếp cho xe chạy chậm lại trong một giây đồng hồ, tôi sẽ có thể hạ sát hẳn dễ dàng.

Chàng dừng dẫy. Bà Hoa nhìn đồng hồ :

— Đùng 12 giờ. Ta lên đường thì vừa.

Nguyệt Thanh đặt lên bàn một cái hộp đàn vi cầm màu đỏ đẹp mắt. Nàng mở nắp đàn, lấy ra khẩu súng máy PPs Sô viết, nheo mắt nhìn chàng một cách ý nhị.

Văn Bình quan sát kỹ càng nòng súng, thử lấy cò, cho bi đạn vào và cầm súng gọn trong tay, giả vờ ngắm bắn. Khẩu tiểu liên này khá thích hợp. Chàng chỉ cần bắn một phát. Nhiều lắm là hai phát.

Bà Hoa nói :

— Báo động đã hết từ nãy. Bây giờ Nguyệt Thanh lái xe đưa anh đến gần Hàng Lọng và chờ anh ở ngoài. Thôi, chúc anh may mắn.

Bà Hoa đi thẳng vào bên trong. Văn Bình thăm phục tài tử chức của Bà Hoa khi tuấ. Nguyệt Thanh giấu xe cứu thương vào trong ga-ra và nổ máy một chiếc Citroen sơn đen cũ mèm.

Nàng vừa vận đề ma rơ vừa nói :

— Anh đừng khinh cái xe cà tàng này. Vị tấ xe đua của anh đã chạy kịp nó.

Văn Bình cười :

— Sao em biết anh có xe đua ?

Nàng đề môi :

— Ối chao, ai lại không biết. Anh là ông vua xe

đua ở Saigon. Xe nào, anh cũng dùng một năm là bán lại, mua cái khác.

— Biết anh là vua xe đua, sao còn dám coi thường ?

— Vì chiếc Citroen này của em có một bộ máy đặc biệt. Lệ thường, xe Citroen có hai loại, 11 và 15 mã lực, xe của em thuộc loại 11, có thể chạy tới 145 cây số một giờ. Nhưng anh ơi, bên trong không còn là máy Citroen nữa mà là máy xe đua Ferrari. 23 ngựa, trọng lượng gần bốn ngàn phân khối, nghĩa là lớn bằng máy xe Hoa kỳ. Tốc độ bao nhiêu anh biết không ?

Văn Bình làm thinh. Nguyệt Thanh nói :

— Ba trăm cây số một giờ. Còn nhanh hơn cả Mercedes 300SL nữa.

Văn Bình mỉm cười :

— Đường sá ở Hà nội chỉ chạy đến một trăm một giờ là lát xe rồi, cần gì phải ba trăm.

Nguyệt Thanh nhả mặt, phụng phịu :

— Anh không thích thì thôi, việc gì phải công kích em.

Xe hơi dẽ ra khỏi hẻm. Trông mặt dẽ thương của Nguyệt Thanh, chàng muốn ôm ghi lấy, ngoạm một miếng vào má, song chàng sức nhớ đang ở Hà nội, và ban ngày ban mặt.

Như đọc được ý nghĩ xấu trong đầu chàng, nàng dơ ngón tay trở lên :

— Anh định làm liều phải không? Anh coi chừng đấy, em cho xe hơi vào cột điện.

— Nàng lái một tay, và lơ dềnh trong một trăm giây đồng hồ nên chiếc Citroen từ bên phải chạy sang bên trái, loạng choạng như say rượu.

Một cam nhông quân sự từ phía trước phóng nhanh tới. Chiếc Molôtova sơn màu sẫm, che lưới nguy trang để tránh máy bay oanh tạc, sừng sững như đầu máy xe lửa đang xả hết tốc lực, có lẽ đến trăm cây số một giờ.

Khi ấy, Văn Bình mới thấy tài lái xe cừ khôi của cô gái nhi nhảnh. Nhanh như điện, nàng bẻ hết vô lăng về bên hữu rồi trả lại, chiếc cam nhông không lộ vệt qua, cách xe hai người một gang tay, Văn Bình liếc nhìn Nguyệt Thanh.

Trên khuôn mặt tươi như hoa nở của nàng, không hề hiện ra một nét sợ hãi. Nàng vẫn giữ thái độ thản nhiên như hồi nãy dùng atêmi hạ sát nhân viên của Phan Mỹ ở đường Hàng Mạnh. Nội tiếng là điệp viên bình tĩnh nhất Sở. Văn Bình lại thấy nàng bình tĩnh không kém, có lẽ còn hơn nữa, nếu nàng là đàn ông.

Ngoảnh mặt về phía chàng, Nguyệt Thanh mỉm cười :

— Anh sợ chúng mình tan xác phải không ? Anh đừng lo, ngày nào em cũng lái xe hú tít như thế. Em đã bảo anh rằng chiếc Citroen cà khở này chạy nhanh hơn xe đua thượng hạng mà anh không tin. Giờ đây, anh đã thấy chưa ?

Văn Bình thở phào ra :

— Anh mất đến một lít máu rồi. Em đừng chơi đùa như vậy nữa.

— Thôi được Em tạm tha cho anh. Chúng vào em vào Sài Gòn, sẽ thị lái xe trên xa lộ Biên Hòa với anh một bữa. Em cam đoan một ăn mười à anh sẽ thua em.

— Ủ, anh chịu thua.

Chàng bỗng nhớ ra từ nãy đến giờ xưng hô quá thân mật với nàng. Trong giây phút, chàng quên bằng Quỳnh Ngọc, quên bằng những người đàn bà xinh như mộng đang mỗi mắt chờ đợi ở Sài Gòn, hoặc ở khắp nơi trên trái đất. Bàn tay hơi run, chàng bật lửa châm thuốc Salem.

Nguyệt Thanh lái loanh quanh một hồi rồi hướng về đường Hàng Long.

Đồng hồ trên xe chỉ đúng 12 giờ 15 phút. Nàng lái xe sát lề, đầu lại :

— Em chờ anh ở đây. Trong vòng 30 phút nữa, Hôlêp sẽ qua chỗ anh núp. Nghĩa là vào lúc 12g45. Xong xuôi, anh xách túi đàn đưng súng lại đây. 12g50 hoặc 12g55, chúng mình về được rồi.

Mặt Nguyệt Thanh bỗng trở nên nghiêm trọng. Nàng đưa cái hộp hình bầu dục bên trong đựng tiêu liên cho chàng. Trong giây phút này, đột nhiên Văn Bình cảm thấy tâm hồn lạnh lẽo lạ thường. Chàng muốn ôm ghì nàng vào lòng.

Một ý nghĩ tương tự cũng nhú lên trong đầu Nguyệt Thanh. Từ khi gặp chàng, nàng đã nòn nao tron! dạ. Nhưng nàng đã tuân theo lời dặn của mẹ. Chàng như cái bóng, hoạt động một thời gian ngắn ở Hà Nội rồi biến đi ở nơi khác, bà Hoa không muốn nàng trở thành cô gái thất tình đêm ngày chờ đợi hạnh phúc không bao giờ hành tự.

Nàng phải vận dụng hết nghị lực để khỏi trái lời mẹ. Song mỗi lần được ở gần chàng, nàng cảm thấy sớm muộn nàng sẽ ngã vào lòng người thanh niên đầy quyến rũ ấy. Linh tính phụ nữ đột ngột báo cho biết một sự bất tường sắp xảy ra.

Văn Bình ngoảnh lại nhìn nàng.

Nàng vội quay mặt ra chỗ khác. Nếu không

nước mắt sẽ ràn rụa trên má. và nàng sẽ thét lớn :

— Ở lại với em, đừng đi nữa. Em sợ lắm.

Lần thứ nhất trong đời nguy hiểm, nàng biết sợ. Sợ gì nàng không biết.

Tiếng kêu re re từ táp-lô xe hơi vẳng ra. Nàng giật mình, bỏ hơi toát dấm. Đó là tiếng kêu của cái máy walkie-talkie (1) bị mặt liên lạc giữa nàng và mẹ. Bà Huyền Hoa chỉ kêu vô tuyến cho con mỗi khi gặp trường hợp khẩn cấp.

Nổi tiếng bình tĩnh nhất mà nàng bỗng run run. Ngón tay run run của Nguyệt Thanh ấn vào nút nghe.

Ngoài xe hơi, ánh nắng vẫn vàng lóa trên con đường nhựa lồi lõm, trên những mái tôn màu xám âm ảm. Văn Bình vừa đi khuất sau một thân cây lớn.

(1)- Walkie talkie là loại máy vô tuyến bỏ túi, thứ nhỏ nhất bằng gói thuốc lá có thể liên lạc giữa hai người trong đường kính một cây số. Loại máy của cảnh sát Sài gòn có tầm hoạt động rộng hơn. Hiện nay, các sở do thám đã chế tạo một thứ walkie-talkie chỉ nhỏ bằng phần nửa gói thuốc Bastos mà có tầm liên lạc xa 5 cây số, và nghe rõ như điện thoại trong thành phố.

X

Vỏ quít dày...

Đồng hồ tay của Z. 62 chỉ đúng 12g105 phút khi chiếc Citroen sọc sọc của Văn Bình ra khỏi ngõ hẻm, phóng nhanh trên con đường đầy nắng.

Bà Huyền Hoa—tức Z. 62—chậm rãi đứng dậy. Phần quan trọng của công việc đã xong. Bà tin vào tài thẹn xạ của Văn Bình. Hô-lêp bị bắn chết, mìn thông lọng cuối cùng sẽ xiết chặt vào cổ Phan Mỹ. Văn Bình có thể quay về Sài gòn. Và lại, đêm nay phái đoàn Việt kiều cũng đáp máy bay trở lại Vọng các.

Bà Hoa xoa bàn tay ra vẻ bằng lòng. Bà lại bàn, rót một ly nước lạnh uống rồi mở cửa xuống nhà xe. Chiếc xe cứu thương sơn trắng đã được Nguyệt Thanh lái vào từ nãy. Đúng 12g10, bà Hoa sẽ nổ máy từ từ ra đường.

Tuy nhiên, bà còn phải xử trí với xác chết xám ngoét nằm còng queo trong xe.

Bà kéo xác chết xuống đất, rồi dùng khăn ướt lau sạch sàn xe. Xong xuôi bà bấm một cái nút bí mật trong ga-ra.

Nút này ấn thông với một cánh cửa hình tròn